

організації щодо факту порушення ними прав інтелектуальної власності. При необхідності в ході огляду місця події складаються схеми, плани місця події. Істотно підвищує результативність і наочність огляду – фотографування й відео зйомка. Доцільно зазначити, що порушення, допущені при складанні протоколу огляду місця події, призводять до втрати доказового значення даної слідчої дії.

Проведений нами аналіз матеріалів дослідчої перевірки показав, що оперативні працівники нерідко незадовільно проводять огляд місця події.

Типові порушення й недоліки при проведенні огляду місця події й складанні протоколу даної слідчої дії такі: 1) не вказуються всі присутні при проведенні огляду місця події, причому не тільки співробітники міліції, але навіть особа, у якій вилучається контрафактна продукція (продавця або власник даної продукції); 2) не з'ясовується позиція особи, у якій вилучається продукція, щодо контрафактності даної продукції; 3) не оглядається й не відображається час роботи торговельної установи, правила прокату чи обміну й інша інформація для клієнтів; 4) не повністю або взагалі не описується обстановка місця події, не конкретизуються місця виявлення контрафактної продукції, а також інші предмети і документи; 5) відсутня належна послідовність при описі місця події; 6) не індивідуалізуються предмети і документи що вилучаються, при цьому іноді навіть не вказуються назви продукції, що і в якій кількості вилучено; 7) при здійсненні прокату і продажу відеопродукції не вказується, яка саме відеопродукція призначалася для продажу, а яка для прокату; 8) не вилучаються й не вказуються в протоколі товарні накладні, бухгалтерська документація, зошити здачі в прокат і продажу продукції, інші записи, квитанції, паспорта, які залишені в заставу за прокат продукції; 9) вилучені предмети й документи не упаковуються й не опечатуються; 10) хоча в протоколі описується контрафактна продукція, а також інші предмети й документи й фактично ці об'єкти вилучаються, однак у протоколі факт вилучення не відображається; 11) не вказується наявність або відсутність в особи, у якій вилучається контрафактна продукція, договорів і інших документів на цю продукцію; 12) у необхідних випадках (наприклад, при огляді у великих приміщеннях) не складаються плани й схеми.

Таку практику варто визнати неправильною, вона не відповідає вимогам кримінального-процесуального законодавства й сприяє різного роду зловживанням.

Отже, дотримання вищезазначених криміналістичних рекомендацій, на нашу думку, значно підвищить ефективність та результативність огляду місця події у провадженнях про порушення прав інтелектуальної власності.

ЩОДО НЕОБХІДНОСТІ РОЗШИРЕННЯ ПРАВ ПІДОЗРЮВАНИХ ОСІБ У ВИБІРІ ЗАХИСНИКА, З МЕТОЮ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ІХ ПРАВА НА ДОСУДОВОМУ СЛІДСТВІ

Лисенко І.І., курсант ННІФПСКМ НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри досудового розслідування ННІФПСКМ НАВС Іерусалимов І.О.

Надзвичайно актуальним сьогодні є вирішення проблеми захисту судами України прав і свобод людини і громадянина. Конституцією України та чинним законодавством судам надано владні повноваження для захисту прав і законних інтересів громадян та юридичних осіб, інтересів держави та відновлення порушених прав. Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – далі КПК України) є суттєвим кроком у розвитку та вдосконаленні системи кримінального судочинства. Це рух у напрямку гуманізації кримінального процесу, оскільки до завдань кримінального провадження відноситься захист людини і громадянина, а також реалізація їх основних прав та свобод передбачених, як Конституцією України так і діючим КПК України.

Тому, щоб реалізувати свої права статтю 59 Конституції України гарантується: кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах

та інших державних органах в Україні діє адвокатура. З приводу цієї норми Основного Закону держави є Рішення КСУ від 16 листопада 2000 р. № 13-рп/2000. Роз'яснення терміна «правова допомога» надано КСУ у п.3.2 мотивувальної частини Рішення від 30 вересня 2009 р. № 23-рп/2009 у справі за конституційним зверненням І. В. Голованя щодо офіційного тлумачення положень ст. 59 Конституції України. Правова допомога є багатоаспектною, різною за змістом, обсягом та формами і може включати консультації, роз'яснення, складання позовів і звернень, довідок, заяв, скарг, здійснення представництва, зокрема в судах та інших державних органах, захист від обвинувачення тощо.

У відповідності до ч.1 ст.45 КПК України захисником є адвокат, який здійснює захист підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особи, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію). Виходячи з тексту цієї статті ми можемо побачити, що законодавець не дає самого визначення «захисника», ні в цій статті, ні в визначенні термінів ст.3 КПК, на відміну від понять «слідчого», «прокурора», «керівника органу досудового розслідування», а тільки визначає вимоги, які до нього висуваються, без вказівки на те, що він є учасником кримінального провадження. При цьому ним може бути лише той адвокат, який внесений до Єдиного реєстру адвокатів та адвокатських утворень. Зазначене вище не відповідає ні вимогам Конституції України, ні рішенням Конституційного суду України № 13-рп/2000 від 16.11.2000р. у справі про вільного вибору захисника, де зазначено, що положення ч.1. ст. 59 Конституції України про те, що «кожен є вільним у виборі захисника своїх прав», треба розуміти, як конституційне право підозрюваного, обвинуваченого при захисті від обвинувачення та особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, з метою отримання правової допомоги вибирати захисником своїх прав особу, яка є фахівцем у галузі права і за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи.

Незабезпечення підозрюваному (обвинуваченому) можливості особисто обстоювати свої інтереси у кримінальному провадженні всіма допустимими засобами і способами або обмеження його можливості скористатися допомогою захисника є істотним порушенням кримінального процесуального закону, що тягне за собою скасування вироку й визнання недійсними інших рішень і дій.

При аналізі норм КПК України, які регулюють правила участі захисника в кримінальному провадженні, нами не виявлені ті, що визначають умови правомірності заміни захисника. Так, задля захисту прав обвинуваченого та підозрюваного, заміна захисника може відбуватися лише за клопотанням або за його згодою.

Аналіз положень КПК України дозволяє говорити, що у ньому право на захист звужено. Його ж забезпечення є конституційним принципом кримінального процесу й однією з основних засад судочинства.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В КРИМІНАЛІСТИЧНИХ МЕТОДИКАХ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ

Кучер О. Є., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін ННІПП НАВС Семенов В.В.

Це питання є актуальним, оскільки майже кожного дня в засобах масової інформації, по телебаченню йдеться про те, що при проведенні розслідування працівники правоохоронних органів порушують права людини.

Мета дослідження, це особливості розробки методики повного, неупередженого та об'єктивного розслідування злочинів з дотриманням прав та свобод особи.

Відповідно до основного нормативно-правового акту нашої держави, Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава,